

A TÚLÁRADÓ SZERETET

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege

Budapest, 2025. április 06.

Ma egy nagyon határozott üzenetet hoztam nektek. Amiről beszéltem már régebben valamikor. Talán hét évvel ezelőtt volt szó és megtaláltam egy régi jegyzetemet arról, hogy mi a keresztény életünk központi alapja és lényege, az a természet, az az élet, amit Isten belénk helyezett. Amit elhelyezett a szívünkbe, amit kitöltött a szívünkbe.

A Szent Szellemről lesz a mai napon szó, de nem úgy, ahogy gondolnád, mint ahogy pünkösdi környékén, vagy előtte szoktunk erről beszélni, hanem úgy, ahogy ezt Isten állítja saját magáról, mert Ő ki merte azt mondani, kijelentette az Ige magáról azt, hogy az Isten szeretet. A szeretetről szeretnék ma beszélni, arról a szeretetről, amely nem emberi szeretet, ami nem a belénk teremtett *fileó* szeretet, hanem az a szeretet, amely Isten szeretete. Arról az *agapé* szeretetről szeretnék beszélni, amelynek a megéléséről, a gyakorlásáról talán azt gondoljuk, hogy egyszerű és könnyű, mert hallottunk már erről sokat és sokszor. Ugyanakkor nem minden egyértelmű és nem mindig olyan egyszerű ez, mert van egy akadálya annak, hogy ezt mélyen tudjuk gyakorolni egymás között és ez az akadály nagyon közel van hozzánk. Nagyon könnyen látható akkor, amikor a tükörbe nézünk.

A legnagyobb akadálya az életünk pozitív irányba való elmozdulásának nem a sátán. Ezt már sokszor hallottatok tőlem: a sátán le van győzve! Egy legyőzött ellenség. Hatalmunk van felette. Viszont a hústest természete és az ego, az éntudat, az az éngondolkodás, hogy én ki vagyok, hogy én hogyan élem meg az életemet, nekem milyen érzéseim vannak, nekem milyen sérüléseim, bántásaim, fájdalmaim, keserűségeim vannak, ez annyira közel van hozzánk, hogy ezt sokszor nagyon valóságosnak éljük meg. Úgy éljük meg az életünkben, hogy elnyom mindent, amit igazságként egyébként a Biblia elmond és felfed nekünk. Sokszor oly kézzelfogható a keserűség az életünkben, oly kézzelfogható a fájdalom, annyira belénk mar, a lelkünkbe mar a bántás, a szomorúság azért, mert megbántottak, mert nem úgy történtek a dolgok ahogy szeretnénk, mert régóta kínlódunk valamilyen testi, vagy lelki problémával. Nem úgy változtak a dolgok, mint ahogy mi imádkoztunk érte, vagy kértük, vagy reméltük.

Sok mindenben az éntudatunk, az egonk, a büszkeségünk, a meg nem újított gondolkodásmódunk egyszerűen átveszi az uralmat felettünk, és elkezdünk testi módon élni keresztényként úgy, hogy közben a lehetőség megvan arra, hogy igazán Isten természetét sugározzuk, árásszuk ki magunkból. Sokunkban a sértődés keserűsége régóta egy olyan belső folyamatot kezdett el, vagy olyan folyamatot táplál, ami úgy van jelen az életünkben, hogy egyszerűen megtűrjük és elfogadjuk, hogy ezzel együtt kell élni, mert nem igazán tudjuk az orvosságot arra, hogy hogyan lehetne ettől megszabadulni. A harag és a düh időnként bennünk olyan keserűséget tud okozni, ami meg tudja fertőzni még azt is, aki mellettünk van, vagy akivel együtt élünk, vagy a kollégáinkat, munkatársainkat.

Ha csak azt nézzük, hogy a mai magyar társadalomban mennyire megosztottak az emberek a gazdaság tekintetében, a politika tekintetében, a hitéletük tekintetében, oly mértékben nyilvánulnak meg emberek a Facebook hozzászólásokban, a házasságaikban, a kapcsolataikban, a gyülekezeti közösségeikben, amiről az ember azt gondolná, hogy ennél mélyebbre nem lehet süllyedni. Az emberek mi mindent megengednek maguknak! Az ilyen emberek mit gondolhatnak vajon akkor, amikor arc nélkül, név nélkül, a másik személyiségi jogait, önbecsülését a sárba, porba tiporva úgy alázzák és gyalázzák honfitársaikat, embertársaikat, keresztény testvérüket akár, hogy a világ erre ránéz, ha keresztényként ezt tesszük, azt mondja, hogy ha a keresztények ezt csinálják és így csinálják, akkor én nem akarok keresztény lenni.

Ez jelen van a világban is. Nekünk pedig érvényre kell juttatnunk azt az igazságot, azt az elvárást Istentől, hogy úgy szeressük egymást, mint ahogy Ő szeretett minket, de nagyon világosan, egyértelműen és határozottan mondja maga Jézus személyesen a János evangélium 13. fejezetében:

János 13,34.

34. Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek” és nem fejezi be itt a mondatot, nem fejezi be itt a gondolatmenetet, nem fejezi be azzal, hogy dobjatok egymásnak pusztit, szívecskét rakjatok egymás posztjai alá a Facebookon, meg like jeleket, meg ámeneket írjatok a tanítás alá, nem ezt mondja. Ezek mind-mind olyan dolgok, amelyek bennem kérdőjeleket vetnek fel egyébként időnként, nem vagyok ellenük, nehogy ezt gondolja valaki, mert ezek szép és jó dolgok lehetnek, ha megfelelő az indíték és a szív állapota, de Jézus ki merte azt mondani és itt van a buktatója a szeretetben járásnak, hogy úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket! Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket. Ezt mondhatta volna a teremtnél is Ádámnak és Évának. Mondhatta volna? Akár mondhatta volna a teremtet Atya Isten: Úgy szeressétek egymást, mint amilyen szeretettel én megteremtettelek benneteket.

Aztán látjuk azt, hogy a bűnbeesés után nem feltétlenül szerette egymást az első testvérpár. Nem erről a szeretetről beszél Jézus, hanem arról az önfeláldozó szeretetről, amelynek egyik sarkalatos alappillére az, hogy a másikat tekintem előbbre valónak magamnál. Ahogy az úgynevezett Krisztus himnusz a Filippi levél 2-ben mondja:

Filippi 2,4-8.

4. Ne keresse ki-kí a maga hasznát, hanem mindenki a másikat is.

5. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is,

Ne tekintse ki-kí a maga hasznát, hanem mindenki a másikat is és az az indulat legyen bennetek, az a hozzáállás, az a mentalitás, az a gondolkozásmód, mondja a bővített fordítás, amely volt a Krisztus Jézusban is.

6. Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő,

7. Hanem Önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett;

8. És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Nagyon-nagyon mély dolgok ezek. Nagyon mély kijelentések vannak ebben és nagyon el tudjuk ezt a szeretetben járást úgy hessegetni magunktól, mert megfordult pár embernek a fejében az a gondolat, hogy azt írja a Róma 12,18:

Róma 12,18.

18. Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben éljétek.

Egyértelmű az Igéből és egyértelműen látható a világban is, ami alátámasztja ezt az Igét, hogy nem lehet mindenki békességben élni. Nem lehet. Jézusnak is voltak konfliktusai. Leginkább azokkal voltak konfliktusai, akik önmagukat, a saját igazságukat magasabbra emelték, mint ahol volt az valójában.

Vannak a gyülekezetben is ellenszegülők, lázadók, vannak szakadást szítók és Pál apostol nagyon határozottan és keményen beszél velük. Kérdezheti az ember, hogy velük hogyan járjunk szeretetben? Igyekszünk időnként szeretetben járni és akarjuk is ezt tenni és erről van egy elképzelésünk is. Például mindenkire mosolygunk, mindenkivel türelmesek vagyunk, mindenkivel békességre törekvők vagyunk és mindenkivel meg akarjuk ütni azt a megfelelő hangnemet, ami az az úgynevezett „elvárt dolog”, hogy szeretetben kell járni, mert ezt mondta Isten. De igazán értjük-e és látjuk-e azt, hogy mit is mondott itt Jézus? Nagyon érdekes az a kijelentése Jézusnak a Jelenések könyvének második fejezetében az efézusi gyülekezet felé, amikor elkezd dicshírné a gyülekezetet és a pásztorát, hogy igazán jó dolgokat végzel. Hűséges vagy, kitartó vagy, szolgál, odateszed magad, beleteszel mindent és nem fáradsz el, csinálod és teszed és szolgál. De van egy mondatom ellened: „az első szeretetedet elhagytad.” Az a számomra kicsit – jó értelemben – félelmetes kijelentés, amit utána mond: Ha nem térsz meg, akkor kimozdítom a gyertyatartód, elmozdítalak a helyedről – mondja itt Jézus:

Jelenések 2,2–5.

2. Tudom a te dolgaidat, a te fáradozásodat és állhatatosságodat, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megpróbáltad azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket;

3. És terhet viseltél, és állhatatos vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el.

4. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.

5. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.

Milyen az első szeretet, amit el lehet hagyni? Olyan ez, mint egy kulcscsomó? Vagy olyan, mint egy jegyzetfüzet? Ott felejtettem vagy elhagytam valahol? Hogy lehet elveszíteni, hogy lehet elhagyni az első szeretetet? Mi az az első szeretet? Sok elképzelés van a keresztyén világban erről. Úgy gondolom, hogy ez több mindent jelent. Elsősorban azt jelenti és ez a mai üzenetnek egyik olyan alappillére, amit, ha megértünk, akkor segít nekünk abban, hogy hogyan tudjunk a gyakorlatban is szeretetben járni. Ez pedig az, hogy elfogadni, elismerni és megtapasztalni Istennek az irányunkba mutatott feltétel nélküli szeretetét. Nem tudunk többet adni, csak azt, amink van. Nem tudjuk jobban képviselni Isten szeretetét a világban, a gyülekezetben és egymás között és nem tudjuk egymást jobban szeretni annál, mint ahogy megismertük és elfogadtuk és befogadtuk és megtapasztaltuk újra és újra, egyre mélyebben és mélyebben azt, hogy Isten hogyan szeret minket.

Ez egy olyan kulcs és olyan alap dolog, ami ha megvan, az egész hitéletedre kiterjed és kiárad. Mert ha tudod azt, hogy Isten szeret téged, akkor egyszerűen eltűnnek a félelmek az életedből, eltűnnek a kétségek. Akkor a hitéleted szilárd, stabil és mozdíthatatlan lesz. Ha elfelejted azt, hogy Isten mennyire szeret téged és mit végzett el a kereszten érted, hogy Ő mennyire jó hozzád, hogy honnan hozott ki téged, hogy milyen hűséges hozzád, hogy Őneki milyen jó az alaptermészete, hogy Ő a szeretet, akkor bejönnek a kétségek. Bejönnek a félelmek, bejönnek a rettegések: „Mi lesz velem, mi lesz a gyerekemmel, mi lesz a pénzemmel, mi lesz a munkahelyemmel, mi lesz a testemmel, jaj, mit mondott az orvos, jaj, mit mondott a házastársam, jaj, mit mondott a pásztor? Nem simogatta meg a fejem ma reggel, jaj, biztos nem szeret!” Jönnek a kétségek, jönnek a vádaskodó ítéletek és az ember agyában beindulnak azok a rossz hormonok, amelyek rossz érzéseket keltenek.

Miből fakadóan? Abból fakadóan, hogy feledékenyek voltunk. Tudod, a feledékeny emberek lesznek azok, akik hűtlenné válnak, akik elfelejtik azt, hogy mit mondtak az oltárnál és nem tartják magukat ahhoz. Abból az emberből lesz a hűtlen ember, aki elfelejti, hogy Isten mennyire szereti őt és mennyire jó hozzá és nem tartja ezt szem előtt napi szinten. Ha kell akkor óránként, percenként az élete különböző szakaszaiban a világból ránk telepedő nyomás a gazdasági nyomás, a társadalmi nyomás, a politikai nyomás, az érzelmi ráhatások, a mindenféle dolog, ami befolyásol minket a filmekből, a reklámokból, a gonosz testvérektől, akár az elismerő szavakból, a dicséretből, vagy a kritikából, ez mind-mind el tud minket úgy vinni és el tudja a szívünket úgy fordítani, hogy a saját szívünk lesz az, ami becsap minket. Mert elkezdünk valami olyasmit hinni, ami nem valóságos.

Nézzünk egy példát. Voltál-e már úgy, hogy néztél egy romantikus filmet, egy meg nem történt eseményt a televízióban? Bizonyára volt ilyen. Volt-e már olyan, hogy a végén sírtál? Persze, hogy volt! Miért volt a könnycsepp a szemedben? Gondolkoztál már ezen? Mert érzelmileg az a történet hatást gyakorolt rád. Így van? Megtörtént az a dolog, valóságos volt? Nem! Mégis hatást váltott ki belőled. A te szíved volt az, ami becsapott téged olyannyira, hogy még sírtál is. Nem rossz dolog ez, nem azért mondom!

Eszembe jut egy példa. Mindenki látta a Robinson Crusoe című filmet, vagy olvasta a könyvet, ismeritek a történetét. Azon is lehet ledöbbsenni, sírni és haragra gerjedni és mindenféle érzelmeket tud kiváltani belőlünk és másokból úgy, hogy egy fiktív történet. Lehet, hogy van részben valóság tartalma, de nagyon sok dolog, ami történik körülöttünk és hatást gyakorol ránk, olyan dolog, ami nem valóságos, hanem kitalált, mégis úgy éljük meg, mintha igaz lenne. Ugyanígy igaz ez életünk minden területén, a szeretetben járásban is az, hogy mit gondolnak mások, mit mondanak mások. Olyan valóságként éljük meg és hatást gyakorol ránk, pedig nem az az igazság. Azt mondják, hogy te

nem vagy értékes, te egy nulla vagy, te egy semmi vagy. Te pedig úgy éled ezt meg, hogy ez a valóság. Miközben pedig az igazság micsoda? Az, hogy drága áron megvásárolt értékes ember vagy. Ez az igazság! Tehát van egy igazság, amit Isten mond az Igében és van egy valóság, amit mi valóságnak élünk meg a testben.

Hogyan járunk szeretetben? Hogyan járunk igazságban? Nem az üzenetnek ezen részében szerettem volna elmondani, de ott van a Korinthusi levél tizenharmadik fejezetében az a néhány igevers az elején, amelyek azt mondják, hogy ha „szeretet pedig nincs énbenem, semmi vagyok.” Mennyire meg tud minket érinteni az, hogy ha valaki minket degradál, lenéz, megaláz, lebecsül. Ilyenkor kicsinek, jelentéktelennek és semminek érezzük magunkat. De mi van akkor, amikor az Ige mondja rólunk ugyanezt? Mert itt az Ige mondja rólunk ugyanezt, ha szeretet nincs bennünk, akkor semmik vagyunk. Ez engem úgy arcon csapott tegnap, hogy szinte nem kaptam levegőt – képletesen.

Mi van akkor, ha ezt az Ige mondja rólunk? Márpedig azt mondja itt az Ige, hogy ha szeretet nincs bennem, akkor mindegy, hogy mit csinálok, mert ez a néhány Ige itt arról szól, hogy lehet csinálni ezt, lehet csinálni azt, lehet hitben járni, önmagamat feláldozhatom, nyelveken imádkozhatok, a vagyonomat széteszthatom, de ha szeretet nincs bennem, semmi vagyok. Így mondja az Ige? Ne engem vádoljatok amiatt, hogy ezt mondom. Gondolkoztam ezen, hogy hogy van ez? Sokkal egyszerűbb erre a válasz.

Úgy van ez, hogy mindegy, hogy az ember mit csinál, mindegy, hogy az embernek milyen eredményei vannak. Mert azt mondja ott Pál, hogyha hegyeket tudok elmozdítani is, szeretet pedig nincs bennem. Tehát ha vannak gyümölcseim, vannak eredményeim, de nem jó a motivációm, akkor semmit nem ér az egész. Ahogy Isten néz a szeretetben járásra az egy más dimenzió, mint ahogy mi nézünk rá. Ahogy Isten megéli a szeretetet felénk, az egy más szint, mint ahogy mi megéljük időnként egymás felé.

Mert mi a saját belénk teremtett szeretetből igyekszünk szeretetben járni és a Biblia kifejezi a görög nyelvben *fileónak* nevezett szeretetet. Olyan gyönyörűsége a magyar nyelv! Olyan választékosan ki tudjuk fejezni egymás felé magunkat, ha van egy kis olvasottságunk meg szókincsünk. Én nagyon szeretnék ilyen lenni, ilyen költői vénával megáldott. De jó lenne, ha az lennék! Nem vagyok az. Sokkal egyszerűbb az én nyelvezetem. De akkor is szép a magyar nyelv!

Viszont a szeretetre csak egy szavunk van gyakorlatilag. A görög három különböző szóval fejezi ki ezt. Alapjáraton három, mert van több is, de három fő iránya van ennek. Az egyik az *eros* nevezetű görög szó, ami egy testi szeretet, egy érzelmi, egy olyan testi szeretet, ami teljesen rendben és helyén van és jó dolog, hogy az emberben ez benne van. Hála Istennek, hogy ez benne van az emberben! Aztán van ez az úgynevezett *fileo*, amit az előbb említettem. Ez az a szeretet, amit mi, emberek kaptunk akkor, amikor meg lettünk teremtve. Ez belénk van teremtve. Minden emberben van szeretet. Minden ember képes szeretni. Minden ember képes ezzel a *fileo* fajta szeretettel szeretni és lehet ezt a *fileo* szeretetet nagyon magas szinten, nagyon magas nívóval élni, megélni és egymást szeretni ezzel és ez helyén van és rendjén van. De a Biblia nem erről a szeretetről beszél akkor, amikor azt mondja, hogy Isten keresi azt, hogy ki az, aki szeretetben jár. Mert arról a szeretetről beszél, amit a görög nyelv és itt az 1Korinthus 13. is megfogalmaz, ez az *agapé* szeretet.

Úgye hallottátok már sokszor ezt a kifejezést, hogy *agapé*? Ami nem egy természetes szeretet. Amivel te és én alanyi jogon nem rendelkezünk. Ilyenünk nincs. Azt mondta Jézus, hogy ezzel a szeretettel szeressétek egymást. Ez a szeretet úgy jön el hozzánk, úgy kerül belénk, hogy újjászületünk. Mert ez a szeretet nem a mi szeretetünk, nem a sajátunk, nem a saját tulajdonunk és nem tudunk annyira fejlődni, annyira sokat imádkozni, annyira sokat cselekedni, bibliát tanulmányozni, gyakorolni ezt, hogy kifejlődjön bennünk ez az *agapé* szeretet. Nem lehetséges, mert ez vagy megvan bennünk, vagy nincs meg.

De ha újjászülettünk, akkor megvan bennünk. Még akkor is, ha el van dugva mélyen belül a szellemünkben és elképzelésünk sincs, hogy hogyan hozzuk azt onnan elő. Ez a szeretet, ez Istennek a szeretete. Ez a szeretet nem olyan szeretet, mint amit mi megélünk anyai szeretetként, apai szeretetként, testvéri szeretetként, hazafiúi szeretetként. Olyan dicsőhimnuszokat zengenek a világban,

mindenféle erkölcsös és jó emberről, hogy azt gondolnánk, hogy igen, ez az igazi szeretet és valóban, amikor az ember éli és jól megéli a fileo szeretetet, az nagyon hasonlít kívülről az isteni szeretethez, de mégis egész más dimenzió a kettő, mert vannak dolgok, amikkel a fileo szeretet, az emberi szeretet nem rendelkezik.

Többek között nem rendelkezik azzal, hogy szeresse és föláldozza magát az ellenségeiért. A legtöbb emberben, aki anyaként gyermeket szül, ott van ez az anyai szeretet. Ugye? Ez milyen szép, milyen édes, milyen gyönyörűsége! Nem vetjük ezt meg és nem vetjük el és nem mondjuk erre azt, hogy ez nem elég jó, vagy rossz lenne, de ez nem az agapé.

Ott van a hazaszeretet, hogy szereted azt a nemzetet, ahova Isten beleteremtett, ahova születted. Ezt nem te választottad. Vannak és voltak hősök, emberek a magyar történelemben is és a világtörténelemben is, akik a hazaszeretetükből fakadóan életüket áldozták azért, hogy mi most ma itt lehessünk. Hogy a magyar nép egyáltalán létezik és fennáll, mint ország, mint nemzet, az azért lehetséges, mert nagyon sok ember a történelmünkben annyira szerette a nemzetét és annyira szerette Istenét, hogy képes volt önmagát föláldozni azért, hogy ez a nemzet megmaradjon, éljen, hogy valóságosan kézzel fogható módon, magyarul beszélve, itt szerethessük egymást. Hálát adunk Istennek ezekért az emberekért! De ez a szeretet még mindig nem az agapé szeretet, mert amikor egymással hadban áll két nemzet, két ország és ma is vannak ilyen háborús helyzetek, nem is kell messzire nézni, de nem csak a szomszéd országban, a saját hazáját, nemzetét védő katona, honvéd, vagy bármilyen beosztású katona nem áldozza föl a saját életét az ellenségnek az érdekében. Vagy igen? Nem. Önmagát védi.

A fileo szeretetben van egy kézzelfogható önközpontúság, van egy kézzelfogható egoizmus. Értésétek ezt jól. Nem feltétlenül rossz ez minden részében, de van benne egy olyan dolog, ami befelé irányul, hogy védem az enyémet, ami az enyém. Védem a gyermekemet, védem a házasságomat, védem a családomat, védem a gyülekezetemet, védem a munkahelyemet, védem a pénzemet és ezért hajlandó vagyok áldozatokat hozni, ezt és ezt megtenni. Ez nem rossz dolog, nem elvetendő dolog. A helyén kezelve ez egy jó dolog, de ez nem az az agapé szeretet, ami Isten.

Amikor arról beszél a Biblia, hogy Isten egyenlő szeretet, akkor ez olyan, mint amit Jézus bemutatott a golgotai keresztfán. Nem csak azokért halt meg, akik az Övéi voltak, nem csak az Ő választottjaiért, nem csak azokért, akik elfogadják Őt, nem csak azokért, akik leborulva imádják és imádták Őt, nem csak azokért, akik egyetértenek Vele, hanem azokért is, akik elutasítják Őt, azokért is, akik gyűlölték Őt, azokért is, akik megvetették Őt és azokért, akik tudatlanságból tették ezt.

Ez az agapé szeretet volt képes azt mondani, hogy Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek. Jézus bemutatta tökéletesen, hogyan lehetséges, hogy egy ember ugyanabban járjon. Látjuk az Apostolok cselekedeteiben István halálánál, amikor megkövezik őt a farizeusok, a saját fajtája, a saját nemzetéből valók, mert nem értenek egyet bizonyos vallási kérdésekben. Ugyanezt imádkozza, ebből az agapé szeretetből. Ez az a szint, ez az, amit mi is mindannyian képesek vagyunk megtenni akkor, ha nem saját erőből próbáljuk. Az ember erre önmagától nem képes.

1Korinthus 13,1-2.

1. Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs énbenem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.

2. És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincs énbenem, semmi vagyok.

Ezt Pál apostol mondja magára, hogy semmi vagyok. Nem tudom, mivel lehetne ezt igazán jól szemléltetni, hogy a semmi az micsoda. Mindenki látott már leírva a papírra egy nullát. Valami az, de mégis semmi. Van valami látszatja, van egy karika, van egy kerete, van egy ránézésre valószínűsnek tűnő dolog, de mégis megfoghatatlan, mégis az értéke semmi, mégis nulla.

Nagyon szemléletes maga a nulla, hogy így alakult ki az idők folyamán. Úgy gondolom, hogy Istennek ez a humora, vagy a szemléltető eszköze is. Ennek az a lényege, hogy van egy nulla, ami belül üres.

Azt mondja Pál, hogy ha vannak eredményeim, vannak az életemben gyümölcsök, ha nagyon hitben járok, ha szétszatom a vagyonomat, adakozok meg hegyeket mozdítok a hitemmel, de rossz a motivációm, akkor az egész nem ér semmit, egy nulla vagyok!

Amikor a világ mondja ezt nekünk, hogy te nem érsz semmit, mert te kis szektás vagy, nem kell elfogadnod, mert a te értéked Krisztusban, ezzel együtt, vagy enélkül is nagyon magas, mert Isten drága árat fizetett érted. De itt látod-e azt, hogy van valamiféle cselekedetre való felszólítás, ami igazából nem arra mutat, hogy a cselekedet eredménye legyen szép és jó, hogy látszódjon az, hogy te mit tettél, vagy hogyan mosolyogtál, vagy hogyan voltál kedves, vagy hogyan adtál adományt, vagy hogyan énekeltél, vagy hogyan tapsoltál, vagy hogyan fogtál kezét a másikkal, vagy hogyan ölelted meg a másikat. Nem ez a lényeg, hanem az, hogy ez milyen szívből indul ki. Ez az őszinteség, ez az egyenesség, amiről beszél az Ige.

Nagyon sokat beszéltünk arról is, hogy minden féltett dolognál jobban őrizd meg – a pénztárcádat? Nem! A házasságod? Nem, nem! A gyülekezeti tagságod? Nem! Nálunk ilyen nincs is, nem kell rá vigyázni. Milyen jó! Őrizd meg a meleget a szobában, mikor tél van? A szívedet őrizd meg! És ott az Ige környezetben azt a szívet kell őrizni, amely tele van Igével, amelyben ott lakozik Isten Igéje, a kinyilatkoztatott szeretete. Az a szeretet, hogy tudod, hogy Ő mennyire szeret téged. Most olvasom tovább, mert azt szoktuk a következő Igékre mondani, hogy igen, én így akarok szeretni!

1Korinthus 13,4-8.

4. A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.

5. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem tartja számon a gonoszt,

6. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal;

7. Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr

8. A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövőendő mondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik.

Halleluja! Volt-e már olyan, hogy a te szereteted elfogyott? Igen. Nekem is volt, nem is egyszer. Hála Istennek, nem kell táblázatot vezetni arról, hogy hányszor történt már ez. Az excel tábla kiakadna, ha abba kéne vezetni. De azt mondja itt a Biblia, hogy a szeretet, ez az agapé szeretet soha el nem fogy. A mi szeretetünk elfogy, azaz a fileo is elfogy. Amikor azt mondod, hogy a gyermekedet nagyon szereted, de amikor már hetek, hónapok óta nem rakott rendet a szobájában, akkor lehet, hogy az a szeretet átalakul egy kis testi fenyítéssé. Persze szereted és semmi baj nincs azzal, ha határozott vagy és szigorúan fogod a gyermekedet és fegyelmezed, de utána az van, hogy nem így kellett volna kifejeznem magam! Attól én szeretlek fiam, hogy jól elvertem a feneked, de nem azért tettem, mert nem szeretlek.

Olyan ez az emberi szeretet, mihez is hasonlítsam? Készültem egy szemléltető példával, ami úgy néz ki gyakorlatilag, mint egy lufi. Itt egy lufi. Ugye, milyen szép? Mosolyog, szép kerek. Sokszor a mi emberi szeretetünk így néz ki. Kedves, mosolygós, színes, nem könnyezik, barátságos, boldog. Bizonyos szinten lehet, hogy nagyon hasonlóan néz ki, mint az agapé szeretet, mert az agapé szeretet is kedves és boldog és mosolygós és hosszútűrő.

Most a dicsőítés közben írtam föl magamnak. Eddig is tudtuk ezt, de most, ahogy készültem így magamban, a gondolataimban is erre a tanításra, megvilágosodott előttem, hogy nem véletlenül kezdte így az Atya Isten, amikor az egyszülött Fiához szólt, aki elkezdte a szolgálatát, hogy szeretlek.

Ez a megerősítés, ez a bátorítás, ez a kinyilvánítása az Atyának a Fia felé azért is kellett, mert Jézus emberré lett. Mint ember, szükségünk van arra, hogy azt mondja nekünk valaki, hogy szeretlek. Szükségünk van erre. Ez az öntudatunkat, az én tudatunkat, a szeretet tankunkat, a szívünknek a

lelki részét, az érzelmeinket feltölti, megerősíti, hogy tudjuk, hogy valaki gondol ránk és akkor mosolygunk és boldogok vagyunk és úgy érezzük, hogy csak a pillangók szállnak körülöttünk. Még ha esik az eső, az is szép.

De mi van akkor, ha valaki megbánt? Tudod, ami következik most. Megbánt valaki, beszél valaki, félreért valaki. Ez a mosolygós fej pukk, szanaszét robban! Miért? Azért, mert a fileo ilyen. Lehet ez egy vastagabb falú lufi, lehet ez egy focilabda típusú lufi, egy kosárlabda, ami nem pukkan ilyen könnyen ki, mint ez a vékony kis plasztik valami. De hova tűnt ez a mosolygós, kiegyensúlyozott, boldog arc? Hova tűnt belőled és rólad ez a ragyogó öröm? A nagy kerek szem és a fülig érő száj? Ott van a földön! Miért? Mert ez az emberi szeretet, ami belénk van teremtvé, nem képes arra, hogy mindig minden körülmények között szilárdan megálljon, megmaradjon és létezzen. Aki ezt bemutatta, hogy hogyan kell folytonosan, kiválóan, hosszútávon hiba nélkül szeretetben járni, az Jézus volt. Az elvárás, vagy a mérce olyan magas, hogy azt mondhatnánk, hogy ezt nem tudom teljesíteni. Ember vagyok, mint ember esendő és haragra gerjedő és nincs még megújítva az elmém és lehetne sorolni a kifogásokat, hogy de hát ez nem igazán nekem van kitalálva, hogy én mindig mindenkit szeressek és kedves legyek és mosolygós legyek, akkor is, amikor nem úgy bánnak velem, de a Biblia felszólít minket. Az 1János levélben csodálatos igeversek mondják a 4. fejezetben azt:

1János 4,7

7. Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.

8. Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.

Álljunk meg itt egy percre. János az a János, aki az utolsó vacsorán odahajolt Jézus vállára és magáról úgy írt a János evangéliumban, hogy én az az ember vagyok, akit Jézus szeret. Ki tudod-e jelenteni magadról és tudod-e vállalni azt, hogy te az az ember vagy, akit Jézus szeret? Neked is hallanod kell, amit az Atya mondott Jézusnak akkor, amikor a Jordánból vizesen feljött és galamb formájában a Szent Szellem rászállt és szózat lőn a mennyből, hogy ez az én szerelmes, szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm. Neked is hallanod kell ezt! Mert ez az, ami képessé tesz téged arra, hogy ezt a szeretetet másnak odaadd, hogy továbbadd feltétel nélkül. Isten szeretete a te irányodban nem volt feltételhez kötve. Nem volt ahhoz kötve, hogy neked ezt és ezt és bizonyos listát és bizonyos szabályokat és bizonyos törvényeket és bizonyos elvárásokat teljesítened kell és ha ezt betartod és ha ezt meg cselekszed, akkor majd kiárasztom rád az én szeretetemet. Nem! Isten a szeretetét kiárasztotta és odaadta Jézus Krisztusban, az Ő Fiában. Előre odaadta! Kvázi megelőlegezte! Mondhatod, hogy ez nagyon tékozló szeretet, mert sokan ezt visszautasították, de az agapé szeretet ilyen. Olyan, mint a tékozló fiú apjának a szeretete, túláradó.

Igazából a tékozló fiú történeteként emlegetjük ezt a példabeszédet, vagy történetet, de ez nem a tékozló fiúról szól, hanem a tékozló apáról, aki a szeretetét mérték nélkül árasztja a fiára. Anélkül, hogy megérdemelné, anélkül, hogy rászolgálna. Amikor ezt a szeretetet megismered, amikor ezt elfogadod, amikor ezt a szeretetet megtapasztalod, hogy a hibáid, a bűneid, az engedetlenséged, a lustaságod, a trehányóságod, a rossz szokásaid és lehetne sorolni, hogy mi minden miatt nem érdemelnél szeretetet, csak úgy érzed te saját magad a saját törvény szerinti gondolkodásmódod alapján, hogy Isten csapását érdemelnéd, Ő akkor is azt mondja, hogy nem csaplak agyon téged, gyermekem. Nem büntetlek meg téged, gyermekem. Nem rovom ezt fel neked, gyermekem, mert én abban a szeretetben járok, amiről itt az 1Korinthus 13. ír. Nem rovom fel neked azt, amit ellenem elkövettél. Én szeretlek feltétel nélkül. Ha szeretsz engem viszont, ha szolgálsz engem, ha értem munkálsz és odaszánod az életedet nekem, akkor is szeretlek. Ha elfordulsz tőlem, ha belemész a világ mocskos, bűnös dolgaiba, akkor is szeretlek téged. Az én szeretetem nem változik meg az irányodban.

Ez Isten szeretete felénk. A vallás és a törvény egész mást mond. Meg kell felelni, el kell érni oda, hogy elfogad hassuk Isten szeretetét. De semmit nem tudunk tenni Isten szeretetéért! Semmit nem mozdítottunk mi elő azért, hogy Ő feláldozza magát. Semmilyen munkát nem tettünk azért, hogy el-

jöjjön erre a földre. Ő ezt önként odaadta, ingyen, előre nekünk. Erre a szeretetre a válaszreakciónk volt az, hogy Őhöz tértünk. Az Ő szeretete az, ami minket megtérésre indít. Ebben van a kulcs a szeretetben járással kapcsolatban is, hogy oly mértékben tudunk szeretetben járni egymással és egymást szeretni, mint ahogy Jézus szeretett minket, amilyen mértékben elfogadtuk ezt a szeretetet Tőle. Amilyen mértékben gondolkodunk az irántunk való szeretetről, olyan mértékben fogunk gondolkodni az egymás felé való szeretetről is. Nem tudunk magasabb szinten, magasabb minőségben agapé szeretetben járni, csak abban a mértékben és minőségben, amit elfogadtunk. Ez a szeretet nem úgy van, hogy valahol kívül áll rajtam. Valahol olyan ez, mint amit meg kell szerezni magamnak, hogy tudjak élni, mert a Róma 5,5 nagyon szépen elmondja nekünk:

Róma 5,5.

5. A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által, aki adatott nekünk.

Istennek szerelme kitöltetett, ez egy múlt idejű dolog. Kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által. Ha újjászülettél, a Szent Szellem kitöltetett a te szívedbe. Azaz ez az agapé szeretet kitöltetett a te szellemedbe. Ez az agapé szeretet, ez az önfeláldozó, mindig szerető, mindig folyamatosan türelmes, soha el nem múló, minden sértést, minden bántást elengedő szeretet nem kívül van rajtad, hanem már belül van, benned.

De ezt nem érzed feltétlenül. Nem látod, mert ez a szellemedben van. A lelkünket érezzük és sokszor az a problémánk, hogy önmagunkat a lelkünkkel azonosítjuk, de önmagunk igazi valója a szellemünk és a lelkünk együtt. A szellemünkbe kitöltetett a Szent Szellem, mint ahogy egy palackból öntesz egy pohárba vizet. Akkor a pohárból a levegő kiszorul és tele lesz vízzel. Ugyanígy a Szent Szellem betöltött téged abban a pillanatban, amikor újjászülettél. Amikor újjászülettél, olyan dolgokat kaptál a bensődben, amit szoktunk egy csomagnak nevezni, vagy egy nagy teljességnek, egy nagy áldásnak nevezni. Ami egész élethosszig tartó, sőt azon túl is, a fizikai létünkön túl tartó megismerési folyamat, hogy mi az, ami belénk került. Jézus mondja, hogy „az pedig az örök élet, hogy megismertek engem és az Atyát”. Az örök élet arról szól, hogy mi az, ami belénk került. A mindenható Isten az Ő szeretetével, az Ő agapé szeretetével együtt. Ráadásul azzal az erővel együtt, ami feltámasztja Jézust a halálból. Egy csomó minden nem kívül van most már rajtunk, hanem bennünk van. Benned van az erő, benned van a képesség, benned van a hosszútűrés, benned van a jószág, benned van a szeretet, benned van az agapé. Akkor hogy van ez? Miért nem működik ez automatikusan? Miért nem működik automatikusan?

Egy ballonból, aminek van egy szája, nem fog fölfelé kifolyni a benne levő folyadék, csak ha valami azt onnan kihozza. Néha úgy érzem, hogy olyanok vagyunk, mint a pezsgős üveg, ha nyugalmi állapotban van a pezsgő, akkor leveheted a kupakot és nincs semmi változás, de ha felrázod, akkor az egész kispriccel. Néha magunkat föl kellene ráznunk, föl kellene gerjesztenünk, hogy Isten ki tudjon belőlünk áradni. Sokszor nem is az a probléma, hanem az, hogy nagyon szűk nyílása van annak a bizonyos üvegnek, ami visszafojtja azt a teljességet, ami bennünk van. Döbbenetes kijelentései vannak Istennek mirőlünk! Az 1Péterben Péter mondja, hogy isteni természet részeseivé letettek.

2Péter 1,3–4.

3. Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és istenfélelemre való; az Ő megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott,

4. Amely által a megígért igen nagy és becses áldásokkal ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világban.

Nem lenne baj, ha ezeket az Igéket nem csak olvasgatnánk, nem csak elismernénk, hogy ez a Biblia Igéje, hanem el is hinnénk és gondolkodnánk rajta, hogy ez mit jelent. Ez egy nagyon mélyreható, pozitív változást hozna az életünkben, ha belegondolnánk abba, hogy minden, amire szükségünk van az életben, az nem kívül van, hanem már belül. Ez megváltoztatja az imaéletedet. Nem

könyörögni fogsz, hogy Uram, gyógyíts meg, hanem elismered azt, hogy a Gyógyító már benned van. Benned él! Nem könyörögni fogsz, hogy Uram, áldjál már meg engem pénzzel, hadd legyek már áldott, miközben az Ige azt mondja, hogy már minden áldás benned van. Amilyen mértékben megéledt ezt a belső életet, ezt a belső áldást, ezt a belső gazdagságot, ezt a belső gyógyulást, annál inkább megnyilvánul ez a külsőségekben.

A szeretetben járással ugyanez a helyzet. Isten természete van benned, az a hosszútűrés, az a kedvesség, az a jóság, az a bátorság, az a határozottság, az a bölcsesség, ami Isten önmagában, ez benned van. Már a Példabeszédekben olvassuk Salamon bölcs kijelentését, hogy mély víz a férfi szívében a tanács, a bölcsesség, a bölcs ember onnan kimeríti azt. Mondta már ezt az ószövetség idejében, prófétikusan kijelentve. Keressük a bölcsességet kívül, keressük a podcast adásban, meg a YouTube videóban, meg a mindenféle tanácsadókban, miközben ott van bennünk. Nem elvetendő dolgok, hogy kívülről halljunk valakit, mert Isten tud szólni hozzánk kívülről is. Most is nem belülről szól hozzád, hanem kívülről, rajtam keresztül szól hozzád. Értitek? Nem elvetve az egy másban elrejtett ajándékot, de sokszor nem kívülről kell keresni azt, hogy mi a megoldás, hanem elcsendesedni belül. Gyönyörűen énekeltük, megérintett, az egyik dicsőítő dalnak az volt a szövege, hogy most lassíts. Állj meg, kérlek! Ne rohanj tovább! Ez a világ annyira siet, annyira fut, és annyira az információk tömege hat ránk, az okostelefon, a Facebook, a Tik-Tok, a mindenféle munka, a stressz, a nyomás. Ez mind-mind azt a célt szolgálja, hogy eltérítsen minket a bibliai alapigazságtól. Lassíts le és állj meg, hogy abba az állapotba tudd magad hozni, hogy meghallod azt a hangot, ami ott belül folyamatosan suttog!

Az a helyzet, hogy sokszor nem is suttog, hanem kiabál és mégsem halljuk. Mert a bölcsesség kiált – mondja a Példabeszédekben. Nem suttog, hanem kiált, kiabál hozzád, csak olyan süketek vagyunk. Egy süket ember, ha tényleg nulla a hallása, akkor sem érti, amit mondanak neki, ha kiabálnak mellette, csak ha szájról tud olvasni. Mi is néha olyan süketek tudunk lenni, mert annyira tele van a fejünk, az elménk, az érzelmünk és a lelkünk. Időnként az a baj, hogy nagyon meg vagyunk magunkkal elégedve, időnként meg annyira rossznak és annyira utolsónak érezzük magunkat, hogy az a baj.

Úgyhogy száz szónak is egy a vége, a mai tanítást is be kell fejeznem. Ahhoz, hogy tudjunk járni abban a szeretetben, amire Isten elhívott minket, ahhoz az kell – ez az elsődleges kulcsa, én úgy gondolom –, hogy újra és újra az úrvacsorához hasonlóan emlékeztetni kell magunkat, megismerni és megtapasztalni Istennek felénk irányuló szeretetét. Ha ez nincs meg, akkor esélytelen, hogy ezt gyakoroljuk, hogy átadjuk. Van Istennek egy felénk irányuló szeretete és van egy rajtunk keresztül mások felé kiáradó szeretete, de ha nem töltökezzünk be Ővele, hogy megismerjük az ismeretben, a tudásban, a tapasztalatban, akkor nem lesz mit továbbadjunk. Kínlódunk és erőlködünk és a testből akarjuk megoldani. Frusztráltak vagyunk, mert nem sikerül, mert már megint elbuktunk, megint nem úgy jött össze, ahogy szerettük volna. Miért? Mert mi akarjuk megoldani, miközben nagyon egyszerű, semmi mást nem kellene tenni, mint azt, amit Jézus is tett, visszatükrözni az Atyát. A tükör ad ki saját magából bármiféle képet? Nem, hanem mit csinál? Visszatükrözi, ami elé kerül.

Ilyennek kell lennünk nekünk is! Nem a mi erőnknek, nem a mi erőfeszítésünknek, nem a mi kínlódásunknak kell lennie annak, hogy szeretetben járjunk és úgy akarlak szeretni és hú, de nagyon nehéz szeretni, de azért megpróbáljuk. Egyszerűen csak vissza kell tükrözni azt, ahogy Isten szeret minket. Nehéz akkor lesz, ha mi akarjuk megoldani. Lehet egy imatémád ma estére, hogy Uram, segíts, taníts engem abban, hogy ezt hogyan kell csinálnom, hogyan tudom ezt megélni helyesen és hogyan tudom ezt megélni jól.

Imádkozzunk:

Atyánk, hálásak vagyunk a Te jóságodért, a Te kegyelmedért, azért, mert el nem múló szeretettel szerettél és szeretsz bennünket. Köszönjük a Te Szent Szellemedet, hogy Ő itt van bennünk, közöttünk és, hogy Ő tanít minket arra, hogy hogyan kell ezt helyesen szemlélnünk és helyesen gyakorolnunk. Köszönjük, Szent Szellem, hogy nem hagyysz nekünk nyugtot, nem hagyysz minket békén és nem mondasz le rólunk, hogy taníts minket, hogy vezess bennünket, hogy igazán helyesen és jól tud-

junk téged képviselni a világban. Atyánk, itt vagyunk és látod a szívünket, ezért ki merjük jelenteni magunkról, amit Pál apostol kijelentett a Filippi gyülekezet felé, hogy aki elkezdte bennünk a jó munkát, hisszük, hogy be is végzi azt. Te kezdted el bennünk a munkát, mi odaszánjuk és odatesszük magunkat erre a munkára és Te vagy az, aki ezt bevégezed bennünk, Jézus hatalmas nevében. Ámen! Dicsőség Istennek!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com